

Čís. 7375.

Osmidenní lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. platí i pro případ, sloučena-li v jednu žalobu žaloba o zrušení nájemního poměru se žalobou o vyklizení nájemního předmětu.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R II 320/27.)

Žalobu o zrušení nájemní smlouvy z důvodu § 1118 obč. zák. procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání žalobcovy. **Důvody:** Žalující strana domáhá se toho, by z důvodu § 1118 obč. zák. zrušena byla nájemní smlouva, uzavřená mezi stranami dne 17. května 1925. Platí tudíž pro odvolání osmidenní lhůta § 575 c. ř. s. Napadený rozsudek doručen byl odvolateli dne 28. června 1927, odvolací spis byl podán u soudu osobně dne 12. července 1927. Mělo proto odvolání jako opožděné býti procesním soudem první stolice zavrženo (§ 468 c. ř. s.). Poněvadž se tak nestalo, odmítnuto odvolání podle §§ 473, 471 č. 2 c. ř. s. soudem odvolacím.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud trvá — stejně jako judikatura bývalého Nejvyššího soudního dvoru ve Vídni od doby jeho rozhodnutí ze dne 9. ledna 1907, č. 20.191/906, rep. n. č. 196 — nepřetržitě na právním názoru, že ustanovení § 575 c. ř. s. o osmidenních lhůtách platí i v řízení o žalobách na vyklizení pronajatého předmětu, pokud se týče na zrušení nájemní smlouvy, protože i řízení o takových žalobách jest upraveno — jak praví § 575 c. ř. s. — »tímto oddílem«, totiž třetím oddílem šesté části c. ř. s., a to v §§ 569 a 574 c. ř. s. Platí-li osmidenní lhůta pro řízení o každé z obou těchto žalob, musí ovšem platiti také pro případy, v nichž obě žaloby jsou sloučeny v jednu. Stěžovatel se dovolává neprávem rozhodnutí ze dne 16. ledna 1924, č. j. R II 6/24 uveřejněného pod č. 3406 sb. n. s. na odůvodněnou svého opačného názoru. I toto rozhodnutí hájí úvodem výslovně právní stanovisko tuto zaujaté a doličuje ve svých dalších vývodech jen, že a proč předpis § 575 c. ř. s. neplatí pro spory, kde jde o dodržení nájemní smlouvy. O takový případ tu však nejde.

Čís. 7376.**Dopravní řád železniční.**

Pokud dlužno v oznámení strany dráze spatřovati reklamaci ve smyslu § 98 (3) žel. dopr. ř. Okolnost, že reklamace nebyla doložena průkazem o hodnotě ztraceného zboží, mohla sice býti dráze důvodem, by reklamaci zamítla, ale neubírá reklamaci právní povahy písemného ohlášení nároku na náhradu, jímž se staví promlčení.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, Rv II 35/27.)

Žalobkyně odeslala dne 22. prosince 1924 zboží, které se za dopravy drahou ztratilo. Dopisem ze dne 7. srpna 1925 reklamovala škodu. Dne 13. února 1926 bylo vyřízení reklamace poháněno. Proti žalobě o náhradu škody namítla žalovaná dráha, že žalobní nárok jest promlčen, byv vznesen až po uplynutí jednoroční lhůty, ježto dopis ze dne 7. srpna 1925 nelze považovati za reklamaci. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* uznal podle žaloby, *o d v o l a c í s o u d* žalobu zamítl. *D ů v o d y*: Podle § 98 žel. dopr. ř. staví se promlčení písemným ohlášením nároku (reklamací) u železnice. Reklamující musí tedy železnici ohlásiti nárok na náhradu, z obsahu ohlášení musí býti zřejmo, že strana žádá náhradu, by železnice byla vyrozuměna nejen o ztrátě, nýbrž i o náhradních nárocích a aby jí byla dána příležitost o nárocích těch se vyjádřiti kladně nebo zamítavě. Ohlášení, že žalobce žádá náhradu, v dopise ze 7. srpna 1925 není; žalobce pouze píše, že bedna ještě nedošla a že zásilku reklamuje, což mohlo znamenati zrovna tak žádost o pátrání po zboží, jako žádost o náhradu, takže, míní-li žalobkyně dopisem ohlášení nároku na náhradu, ohlášení to v dopisu nedošlo vyjádření. Promlčení náhradního nároku běželo tedy i po dopise svrchu uvedeném a bylo skončeno před řádnou reklamací ze dne 13. února 1926.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Není mezi stranami sporu o tom, že rozhodnutí o žalobním nároku závisí na rozřešení otázky promlčení, a toto opět na zodpovědění otázky, zda byl dopis, zaslaný žalující firmou dne 7. srpna 1925 ředitelství státních drah ohlášením nároku na náhradu ve smyslu § 98 žel. dopr. ř. Dovolací soud souhlasí s prvním soudem, že takovým ohlášením byl. Práví-li se ve zdejším rozhodnutí čís. 2974 sb. n. s., jehož se žalovaná strana dovolává pro opačný názor, že účelem reklamace podle § 98 žel. dopr. ř. jest, by železnice byla vyrozuměna nejen o ztrátě zboží, nýbrž i o náhradních nárocích, čímž jí má býti dána příležitost, by nároky ty zkoumala a o nich straně vydala buď příznivé neb odmítavé vyřízení, vyhovovala reklamace ze dne 7. srpna 1925 těmto podmínkám, neboť obsahovala všechna data potřebná k vyšetření věci a k vyřízení nároku, jmenovitě byla v ní uvedena i cena ztracené zásilky. Práví-li se dále v témž rozhodnutí, že jest účelem stavení promlčení podle § 98 (3) žel. dopr. ř., by strana nebyla v době, kdy dráha koná o ohlášce šetření, a dokud ona jest o osudu reklamace v nejistotě, vydána nebezpečí, že ohlášený nárok zatím zanikne promlčením, platí to i pro souzený případ, a nemůže býti žalující straně upřeno právo, by doba, po kterou zůstala její reklamace bez jakéhokoliv vyřízení, nebyla započítána do promlčecí lhůty. Okolnost, že reklamace nebyla doložena průkazem o hodnotě ztraceného zboží, mohla býti železnici důvodem, by, opírajíc se o ustanovení § 99 (3) žel. dopr. ř., reklamaci zamítla, ale neubírá jí právní povahy písemného ohlášení nároku na náhradu, jež podle § 98 žel. dopr. ř. staví promlčení. Bezpodstatná jest konečně i hlavní ná-

mitka žalované strany, že žalující firma nepožaduje v dopise ze 7. srpna 1925 výslovně náhradu škody ze ztráty zásilky, nýbrž praví »Nachdem diese Kiste bis heute an den Bestimmungsort noch nicht angekommen, reklamieren wir die Sendung«, kterýmž slovům prý dráha mohla rozuměti jenom jako vyzvání, by pátrala po ztracené bedně. Nehledíc k tomu, že žalující firma oněmi slovy užila výrazu, jehož se obvykle užívá k ohlášení nároků na náhradu, jak jest nejlépe patrné ze samého odvolání žalované strany, kde se v témž smyslu tvrdí, že »sporná zásilka nebyla vůbec v předepsané (promlčecí) lhůtě reklamována«, a že, jak již první soud správně k tomu poukázal, sám § 98 (3) žel. dopr. ř. užívá slova reklamace jako technického výrazu pro ohlášení nároku na náhradu, nesměla železnice, nechtěla-li porušiti pro ni závazná pravidla cti a víry, ulpěti na slovném významu užitých slov, nýbrž měla se podle čl. 278 obch. zák. řídití zřejmou vůlí strany. Z adresování reklamace na ředitelství a z poukazu na dřívější reklamace u železničních úřadů, jakož i z obsahu zásilky musila však poznati, že žalující straně nejde již o další pátrání po zásilce, nýbrž o náhradu. Že dráha reklamaci nejenom tak rozuměti mohla, nýbrž i rozuměla, plyne nejlépe z nepopřného, ba v dovolací odpovědi doznaného přednesu žalující strany, že, když její právní zástupce poháněl dopisem ze dne 13. února 1926 vyřízení reklamace a vyplacení náhrady, dráha nenamítala ani, že reklamace dosud nedošla, ani promlčení, nýbrž jenom, že reklamaci nemůže vyhověti, protože nebylo přiloženo potvrzení o podání zásilky. Žalující firma jest proto v právu, tvrdíc, že dovolací soud posoudil rozepři nesprávně, uznáv, že dopis ze dne 7. srpna 1925 nebyl ohlášením nároku na náhradu.

Čís. 7377.

Poddlužník jest oprávněn k rekursu do usnesení, povolujícího exekuci, odporuje-li povolení zákonu.

Předpisu § 49 ex. ř. lze použiti pouze v otázce, za jakých předpokladů jest dlužník, jenž vykonal vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., zavázán opětně ji vykonati. Vymáhající věřitel není povinen v případě, že dlužník vykonal vyjevovací přísahu, osvědčiti v exekučním návrhu, že dlužník nabyt nového jmění.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R I 783/27.)

Ku vydobytí peněžitě pohledávky povolil soud první stolice exekuci zabavením služebních příjmů dlužníkových. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl v podstatě proto, že dlužník vykonal dne 8. března 1927 vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává mzdy od poddlužnice a že vymáhající věřitel neosvědčil v exekučním návrhu, že dlužník nabyt po té době nového jmění.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.